

Streszczenie

Priorytetem niniejszej rozprawy doktorskiej było zweryfikowanie, jaką koncepcję siebie i wewnętrzną aktywność dialogową posiadają literaci. Celem w ujęciu teoretycznym było określenie koncepcji siebie i wewnętrznej aktywności dialogowej literatów, w tym niektórych psychometrycznych wskaźników zdolności twórczych i zachowań twórczych. Celem praktycznym było zrozumienie fenomenu wybitnych literatów z punktu widzenia koncepcji siebie i Ja dialogicznego. W badaniu wykorzystano następujące metody: Skala Klarowności Koncepcji Siebie, Lista Przymiotnikowa ACL, Skala Wewnętrznej Aktywności Dialogowej, Dialogowa Aktywność – Formularz, Kwestionariusz Dialog-Monolog-Perspektywa, Kwestionariusz „Styl Zachowania się”, Rysunkowy Test Twórczego Myślenia oraz Ankieta „Literaci”. Grupa badana (N=60) obejmowała polskich pisarzy należących do różnych organizacji twórczych, aktywnych w świecie literackim. Grupę kontrolną (N=60) stanowiły osoby niezaangażowane w pracę literacką.

Analiza wyników wykazała, że literaci, w porównaniu z grupą kontrolną, wykazywali mniejszą klarowność koncepcji siebie i większą intensywność wewnętrznej aktywności dialogowej. Ich dialogi najczęściej przyjmowały charakter dialogów tożsamościowych, wspierających, twórczych, ruminacyjnych, dysocjacyjnych i społecznych. Ich koncepcja siebie i Ja dialogowe korelują z niektórymi wskaźnikami zachowań twórczych (np. wewnętrzną sterownością i silnym ego) i zdolności twórczych (np. oryginalnością, nonkonformizmem i zdolnością do elaboracji). Ponadto w wewnętrznej aktywności, literaci częściej stosują monolog, niż dialog czy inną perspektywę.

Słowa kluczowe: wewnętrzna aktywność dialogowa, koncepcja siebie, zachowania twórcze, zdolności twórcze